

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 529/2017-5

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. novembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Co 237/2016, 3 Co 238/2016 z 29. júna 2017, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. októbra 2017 doručená sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Co 237/2016, 3 Co 238/2016 z 29. júna 2017 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“).

2. Sťažovateľ uviedol, že na Okresnom súde Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) si 16. októbra 2014 uplatnil nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 CoE 488/2013, ktorý nerešpektoval rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Tdo 6/2008 z 13. júna 2008, čo potvrdil aj ústavný súd nálezom sp. zn. IV. ÚS 74/2011 z 28. júla 2011, v ktorom vyslovil, že základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 CoE 488/2010 z 20. októbra 2010, ktorým potvrdil uznesenie Okresného súdu Košice II sp. zn. 37 Er 1671/2003 z 5. augusta 2010 vo výroku o trovách exekúcie, porušené boli.

3. Sťažovateľ si žalobou uplatnil náhradu škody spočívajúcu v nemajetkovej ujme vo výške 4 000 €, ako aj majetkovej škody vo výške 188,60 €, ktorá predstavovala cestovné a poštovné náklady a trovy právneho zastupovania. Na pojednávaní konanom 4. novembra 2015 sťažovateľ požadoval zaplatenie nemajetkovej ujmy už len vo výške 300 €. Podľa názoru sťažovateľa okresný súd rozhodol o jeho návrhu tak, že ho zamietol, pričom vo svojom rozhodnutí klamne uviedol, že sťažovateľ zoberal svoj návrh v časti nemajetkovej ujmy, ako aj priamej škody späť. V odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie sťažovateľ argumentoval, že toto vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci.

4. Sťažovateľ zastáva názor, že krajský súd napadnutým rozsudkom bez rozhodnutia o vnesenej námietke voči sudcom a bez pojednávania „mafianskym“ spôsobom potvrdil uznesenie okresného súdu o zastavení konania, ako aj rozsudok okresného súdu, ktorým bola žaloba sťažovateľa zamietnutá. Uvedeným nezákonným postupom krajského súdu došlo k jeho „okradnutiu“.

5. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti napokon žiada, aby mu ústavný súd ustanovil zástupcu z radov advokátov na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom.

6. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti výslovne neuviedol (možno to však z odôvodnenia sťažnosti vyvodíť), že namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu

podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu, avšak z dôvodu, že pri podaní sťažnosti nebol zastúpený advokátom, ústavný súd ustálil petit jeho sťažnosti tak, ako to je uvedené v záhlaví tohto uznesenia.

II.

7. Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

10. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

11. Podstata argumentácie sťažovateľa tkvie v jeho nesúhlase s napadnutým rozsudkom krajského súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu, ktorým bola žaloba sťažovateľa o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, a to uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 CoE 488/2010 z 20. októbra 2010, ktorým potvrdil uznesenie Okresného súdu Košice II sp. zn. 37 Er 1671/2003 z 5. augusta 2010 vo výroku o trovách exekúcie (25,90 €), ktoré bol povinný uhradiť sťažovateľ v danom konaní v procesnom postavení povinného, zamietnutá. Ústavný súd predmetné uznesenie Krajského súdu v Košiciach vydané v exekučnom konaní po vyslovení, že boli porušené sťažovateľom označené práva, zrušil, vec mu vrátil na ďalšie konanie a sťažovateľovi priznal náhradu trov právneho zastúpenia. Vo vzťahu k navrhovanému priznaniu finančného zadosťučinenia ústavný súd sťažnosti nevyhovel. Krajský súd po vrátení veci rozhodol uznesením sp. zn. 2 CoE 173/2011 z 10. novembra 2011, ktorým zrušil uznesenie Okresného súdu Košice II sp. zn. 37 Er 1671/2003 z 5. augusta 2010 vo výroku o trovách exekúcie a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Následne Okresný súd Košice II uznesením z 11. augusta 2014 zaviazal oprávneného (teda nie sťažovateľa) na náhradu trov exekúcie v prospech súdnej exekútorky. Sťažovateľ v sťažnosti namieta, že okresný súd ako súd prvej inštancie postupoval nezákonne, pokiaľ najprv uznesením zastavil konanie v časti o zaplatenie sumy 3 883,60 € a následne rozsudkom žalobu sťažovateľa o náhradu škody zamietol. Podľa názoru sťažovateľa sa nezakladá na pravde tvrdenie okresného súdu, že na pojednávaní konanom 4. novembra 2015 zobral žalobu späť aj v časti náhrady cestovného a poštovného, a preto okresný súd vec neprávne právne posúdil.

12. Ústavný súd sa oboznámil s napadnutým rozsudkom krajského súdu v celom rozsahu a dospel k záveru, že argumentácia sťažovateľa nie je spôsobilá spochybniť ústavnú udržateľnosť jeho záverov. Ústavný súd konštatuje, že krajský súd sa relevantne vysporiadal so všetkými skutočnosťami rozhodnými v danej veci a svoje závery dostatočne odôvodnil vo vzťahu k namietanému zamietnutiu žaloby z dôvodu nepreukázania nároku na priznanie nemajetkovej ujmy, a teda neunesenia dôkazného bremena zo strany sťažovateľa, ako aj vo vzťahu k čiastočnému zastaveniu konania z dôvodu späťvzatia žaloby sťažovateľom (odvolací súd sa oboznámil so zvukovým záznamom z pojednávania). Ústavný súd preto nezistil, že by krajským súdom aplikovaný postup pri zistení a hodnotení skutkového stavu veci a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného rozsudku krajského súdu v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.

13. Ústavný súd zdôrazňuje, že nie je tzv. skutkovým súdom, teda súdom, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu veci, a taktiež že nie je v poradí ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľa. Taktiež poukazuje na to, že ako judikatúra Komisie pre ľudské práva (sťažnosť č. 6172/73, X. v. United Kingdom, sťažnosť č. 10000/83, H v. United Kingdom), tak aj doterajšia judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (napríklad v prípade Delcourt, resp. Monnel a Morris) pod spravodlivým súdnym procesom (fair hearing) v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom vnútroštátny súd hodnotil konkrétne právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu (I. ÚS 26/2014).

14. Podľa názoru ústavného súdu napadnutý rozsudok krajského súdu obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným

úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

15. Keďže ústavný súd nezistil možnosť sťažovateľom namietaného porušenia označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu, odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

16. Nad rámec odôvodnenia ústavný súd vo vzťahu k žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu uvádza, že z dôvodu hospodárnosti konania sa otázkou odstránenia procesnej prekážky konania spočívajúcej v nedostatku kvalifikovaného právneho zastúpenia sťažovateľa jeho odkázaním so žiadosťou o ustanovenie právneho zástupcu na príslušné Centrum právnej pomoci nezaoberal, pretože dôvody, pre ktoré ústavný súd rozhodol o odmietnutí sťažnosti, nie sú založené na absencii povinného právneho zastúpenia sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. novembra 2017